

Crtica: Neobièan susret

Autor Administrator

Neobièan susret

„Bože,
zašto je nema“ - pitala se Tina
pogledavajuæi svaki èas sad na jednu sad na drugu stranu. „Veæ cijelu vjeènost
stojim tu kao budala a nje niokud. I zašto ne odgovara na moje pozive? Iskljuèen joj je mobitel veæ dva
dana“.

Tako
je razmišljala Tina èekajuæi Branku u
dogovoreno vrijeme na Mažurancu. Dan je bio lijep, proljetni, krošnje stabala u
obližnjem parku veæ posve u novom zelenom rahu, ulice donjeg grada okupane
suncem. Prekrasno zdanje Hrvatskog narodnog kazališta i svježe ureðeni travnjak ispred njega, kao i
cijeli Kazališni trg blistali su u svojoj raskoši i ljepoti.

Tina,
dvadesetogodišnja apslovnica na Mužièkoj akademiji, znala je uživati u takvim trenucima; bila je prepuna
radosti i optimizma, veselila se životu, voljela je ovaj dio grada, voljela je
proljeæe, voljela je šetnje, društvo, ali
ovoga puta nije primjeæivala ništa. Niti ljepotu proljetnog dana, niti užurbane
ljude koji su pored nje prolazili. Bila je na mukama, veæ kasni na Akademiju, a
Branke još nema. Morat æe smisliti neku uvjerljivu ispriku.

„A
da joj se možda nešto nije dogodilo? Možda ju je nešto sprijeèilo“? – tražila je
Tina opravdanje za prijateljicu koju je skoro upoznala. „Mogla je barem nazvati“.

S

Brankom se upoznala nedavno u staraèkom domu “Sveta Helena“ na koncertu kojega su zajednièki priredile za štiæenike Doma. Tina i kolegica s Akademije su izvele nekoliko lakših stvari iz klasiène literature, a Branka je ravnala pjevaèkim zborom. Branka, simpatièna mlada djevojka, možda koju godinu starija od Tine, ne više od 23 do 24, s diplomom muzièke akademije, bila je zadužena za organizaciju društvenog života u Domu i vodila mješoviti zbor. Sva je bila u osmjehu, baš kao i Tina i oèito je uživala u poslu kojega radi. Odmah su se dopale jedna drugoj. Bio je to njihov prvi susret i prvi zajednièki nastup. Publici se prijepodnevna subotnja priredba dopala, dobile su poneki aplauz i poziv da im opet dođu. Odmah su se dogovorile o daljoj suradnji.

Današnji

sastanak je trebao biti njihov prvi poslovno-prijateljski sastanak, a Branke nem i nema. Tini su u meðuvremenu ispale neke nepredviðene obveze na Akademij, pa je pokušala odgoditi sastanak. Zvala je više puta, ali nije bilo nikakva odgovora. “Eudno“- mislila je Tina, “uèinila mi se ozbiljnom i odgovornom. Ovo ne lièi na nju.

Ali, što je tu je. Uvijek se možeš prevariti u u životu. I u procjeni ljudi“;

Još

je koju minuta nervozno pogledavala na obje strane odakle je oèekivala prijateljicu, nesvesno prebacujuæi težinu tijela s noge na nogu a onda je naglo odluèila: “Idem. Dosta je“. U istom trenutku pogled joj padne na poznato lice. Pored ulaza u zgradu pred kojom je stajala, na zidu ispred nje bila je nalijepljena osmrtnica sa slikom mlade djevojke. Bilo je to lice prijateljice koju je èekala. Ispod slike pisalo je: Branka B., iznenada, blago u Gospodinu preminula u dvadesetèetvrtoj godini života. Sve se okrenulo oko nje. Ne sijeæa se kako je došla na Akademiju i kasnije kuæi.

I

sada, dvije godine poslije, kad prolazi tim kvartom, Tina u širom luku zaobilazi Mažuranac. A kad je to ipak neizbjježno, svaki put kad se naðe u blizini mjesa susreta s prijateljicom, osjeti neku posebnu nelagodu i uèini joj se kao da bi se ona svakog trena tu mogla pojavit.

A.B.